

Sjezd stařešinů Gymnázia Uherské Hradiště – 21. září 2014

Představení maturitního ročníku 1964

Vladimír Doskočil

Hezké a příjemně strávené nedělní dopoledne Vám všem, dámy a pánové, kteří se pyšníte titulem či oslovením „stařešinové“...

K vám za pár okamžiků přibude i ten náš maturitní ročník, který v roce 1964 opustil hradištské gymnázium, aby se jeho abiturienti rozlétli každý jinam a pokusili se naplnit Edisonovu moudrost, že tajemství úspěchu v životě není dělat to, co se nám líbí, ale nalézt zalíbení v tom, co děláme ...

Tak prý jsme dnes „zlatý“ ročník. Myslím, že plným právem. A není to jen těmi pěti desítkami let od našich maturit. Vždyť mnozí z nás už delší dobu nešetří zlatým úsměvem, svým nejbližším rozdávají denně kus ze svého zlatého srdce, na zahrádce pěstují zlatou renetu či jen zlatý déšť, mnozí se pyšní zlatem v hrdle, jiní mají zlaté ruce, za sebou zlatou horečku nebo i zlatou svatbu a našli tu správnou zlatou střední cestu na své životní pouti, neboť dali na dobrou radu nad zlato.

Hradištské gymnázium vždycky bylo, je a bude pro většinu z nás slovo kouzelné. Bude vždy připomínat jeden z nejkrásnějších lidských vztahů, a to je kamarádství a přátelství. Sblížíme se v životě s mnoha lidmi, ale přátelství ze školních let trvají dodnes. A to nejen mezi bývalými spolužáky, ale často i s našimi kantory – s těmi, z nichž mnozí nám dokázali dát i něco navíc: kus svého srdce, smysl životu.

Doba školní byla také prosycena mnoha zážitky, člověčinou, otiskla se do naší duše a spoluvytvářela podstatnou část naší povahy. A tak je pochopitelné, že to nejkrásnější co člověk má, jsou jeho vzpomínky. Je dobře, že my dnes máme jedinečnou možnost vzpomínat na tu svou střední školu, na své mládí.

Ovšem ani nám se v polovině 60. let nevyhnuły neblahé reformy tehdejšího československého školství. Nastoupili jsme do deváté třídy dvanáctiletky a končili jsme po čtyřech letech jako studenti třetího ročníku střední všeobecně vzdělávací školy. Kladem na všech těch změnách byla skutečnost, že před počátkem školního roku 1963-1964 nás zastihlo blahodárné stěhování a náš ročník se z Komenského náměstí přestěhoval do budovy gymnaziální, kam hradištské maturanti odjakživa patřili.

Náš hradištský maturitní ročník 1964 tvořily před padesáti lety tři třídy s necelými osmi desítkami spolužáků a s třídními profesory Tomášem Měšťánkem, Františkem Hubáčkem a Josefem Pilátem. Bylo i jejich velkou zásluhou, že po těch čtyřech letech odcházeli ze školy dospělí lidé.

Jestliže také tentokrát tvořilo jádro ročníku ze dvou třetin něžnější pohlaví, raritou byla III. C třída, kde na každého z pouhých dvou studentů mužského pohlaví

připadlo shodně deset spolužaček. Inu, někdo si to uměl zařídit, vid' Brzáku a Vícho!

V této slavnostní chvíli se však sluší vzpomenout na ty, kteří nás učili a snažili se formovat nejen naše mozky, ale i duši a srdce. Někdy tak divní pro svá posvátná nadšení nad svým „nejdůležitějším“ předmětem, tak divní pro svůj zápal nad záhadami matematiky, pro cizí jazyky, neuchopitelné minerály, rozbory antických veršů a filozofické chápání světa: vzpomeňme na profesory Antonína Marjánka, Antonína Sukupa, Antonína Mazurka, Josefa Hubáčka, Jana Haška, Jaromíra Vašíčka, Vojtěcha Ondru, vzpomínejme na naše milé profesorky Rumlerovou, Ilčíkovou, Hohausovou, a další ...

Především mi však dovozte, abych zavzpomínal na mého třídního a nezapomenutelného Tomáše Měšťánka. Měl obrovský dar stmelovat studenty nejrůznějších povah a osudů. Časem nás s ním pojilo přátelství, jen hrstka z nás mohla v jeho blízkosti s pohárkem lahodného vína vášnivě debatovat o politice, o ženách, o divadle, mezilidských vztazích, filozofických problémech naší doby, o svobodě, omezené jen vlastním svědomím. Byl jediným z profesorů, který nám nabídl tykání a my rádi tuto velkou poctu přijali. Naše setkávání se stávalo pravidelným a nepřestávali jsme žasnout nad hloubkou jeho myšlenek, ale i nad tvůrčím a uměleckým nadáním – jeho verše z pozůstalosti s názvem Nadechnutí jsou toho důkazem. Rád listuji touto útlu knížečkou, je mi s ní dobře a děkuji autorovi, neboť jejím prostřednictvím je s námi napořád.

Vážení, náš upřímný pozdrav letí rovněž těm u nás, kteří se z nejrůznějších důvodů dnes nemohli dostavit a jistě vzpomínají.

Tichá vzpomínka s přáním klidného odpočinku patří těm ze spolužáků, kteří nás na životní pouti už natrvalo předešli ...

A na závěr si přece jen neodpustím pár úsměvných veršů:

Byli jsme mladí a rozkošně odhodlaní
zdolávat překážky otevřenou dlaní.
Dnes už nám v páteři haraší a v kloubech vrtá ischias
a svaly máme na kaši a krásu už vzal d'as.
I když už nejsme tak hraví,
život nás víc a víc baví...
To se to potom slaví, když máte důchod, zdraví ...!

Děkuji vám za pozornost.